

ленина, съ прозѣбнали цвѣтія попьстрена тукъ тамѣ. Като че сичко бѣ добыло новъ животъ.

Много рано, подирь срѣдъ нощъ, болярката отиде да са черкува на първа-рѣчь, съ старыя Куна наедно, черкова имаше задъ планината, два часа далечъ отъ долината. Колибари, колибаркы и по-голѣмытѣ имъ дѣца, които можахъ да траятъ на дългъ пѣть, отидохъ тѣй сѣщо. Болярката са върна у тѣхъ си по-рано отъ другытѣ, щомъ слънце бѣше изгрѣло, защото неотиде пѣшки, ѣзи мѣската, която Куно за юздата водеше. Другытѣ са завърнахъ къмъ пладня, двама трима бѣхъ останали за къмъ надвѣчеръ.

Нейна милость щомъ престигна, дѣцата които роделитѣ имъ бѣхъ оставили въ къщи, и които кажи че на израсть бѣхъ еднаквы съ нейнытѣ дѣчица, притѣкохъ са сичкы радостливо при нея. Преди много време тѣ бѣхъ калѣсаны за празника.

Нейна милость гы завѣди въ градината, която Куно отъ година време обработваше и разхубавяваше. При една канара бѣше сложена търкаляста сѣнія, на около ѝ пѣкъ бѣхъ наредены низкы столчета, по които насѣдахъ малкытѣ колибарчета. Боляркынытѣ дѣчица бѣхъ посрѣдъ тѣхъ. На сичкытѣ побратимчета очитѣ имъ блѣщихъ отъ радость и съ не-